

NÚM. 17

3er TRIMESTRE

CURS 2021/2022

ÀGORA UPF

LA REVISTA DEL CONSELL D'ESTUDIANTS

Universitat
Pompeu Fabra
Barcelona

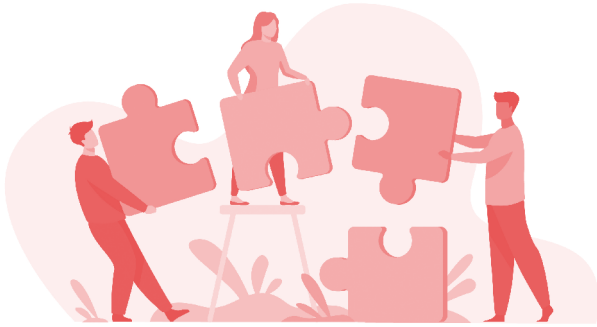
Consell
d'Estudiants

CONTINGUTS

04

CLÀUDIA BRUNO

Les estudiants també treballem

06

FM UPF

Donem birra al català!

08

SARA YEBRA

La mujer en la poesía de Bécquer y Neruda

10

JORGE JULIAN LLORENTE

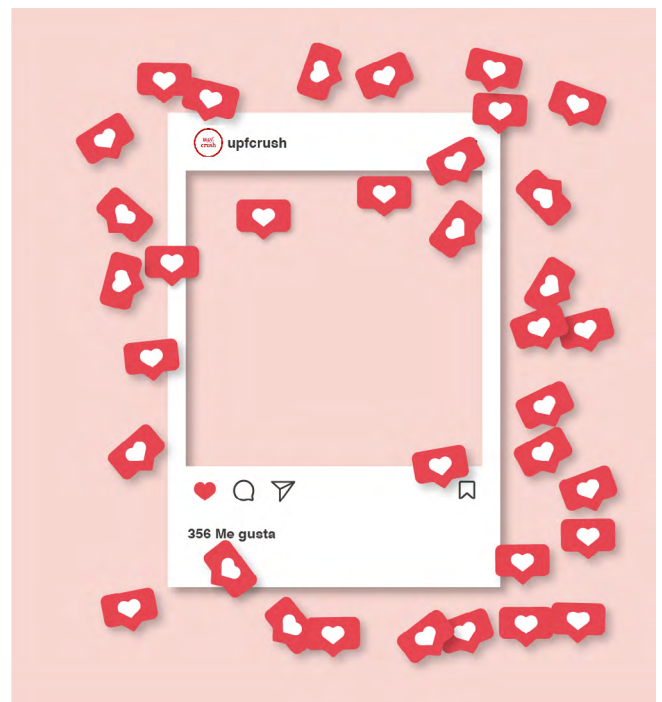
Experiencias de un puretilla en la Universidad

12

GLÒRIA ROMERO ALOMA

UPF Crush: l'amor en mans d'un aparell tecnològic

14

POL VILLAVERDE

Les associacions volem més: repàs de l'activitat de la Comissió d'Associacions el curs 2021-2022

16

MATÍAS ENRIGUE

Los resultados son lo menos importante

18

NATÀLIA PÉREZ BOGA

Mirar amb els ulls

20

POL VILLAVERDE

No era això, companys

22

DESPERTA!: YANIRA SAUMELL

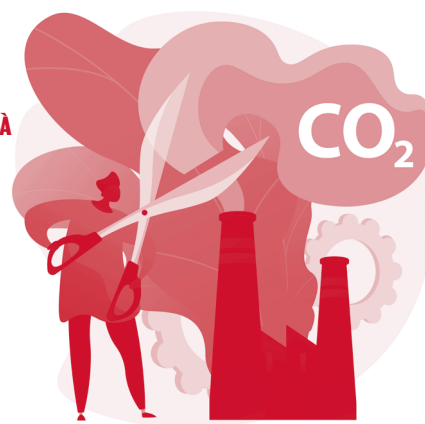
I tú, quant consumeixes?

24

DESPERTA!: ABDON VILA

Exposed: Shein

26

Sopa de lletres

27

**SACU...
al rescat!**

Edició

Alicia Bordoy Salamanca
Andreu Marchena
Nadia Peña

Disseny editorial i maquetació

jordivilanova.com

LES ESTUDIANTS

TAMBÉ

TREBALLEM

CLÀUDIA BRUNO

És el comentari recurrent que et fan tant la família com els professors de l'institut: "quan vagis a la universitat per fi estudiaràs allò que t'agrada!", "aprofita que són en els millors anys de la teva vida!". Penses en la vida universitària que t'espera, en els nous amics que faràs, el molt que aprendràs i el molt que sortiràs de festa.

I això en part és cert, però en part no tant. La vida universitària també comporta l'adquisició de noves responsabilitats a més de la dels estudis en si. En molts casos, com a estudiants, hem d'assumir una doble tasca: al nostre principal compromís hi hem de sumar un segon deure, una feina que sigui remunerada. La necessitat de col·laborar a casa, ja sigui per pagar els estudis, el pis o voler assumir les nostres pròpies despeses, fa que ens sigui totalment necessari incorporar-nos al món laboral.

Ara bé, per poder assumir ambdues competències i fer-ho de forma adequada i al nivell que s'espera de nosaltres, és bàsic poder compaginar-ho sense les dificultats amb què sovint ens topem.

La UPF que ens volen vendre, prestigiosa i internacionalitzada, està lluny de ser una universitat veritablement pública. Pública hauria de voler dir que totes les estudiants hi hem de tenir accés de la mateixa forma i que,

en els casos en què fos necessari, la conciliació entre aquests estudis i una feina remunerada hauria de ser factible. Ara per ara, de la manera en què està organitzada la UPF, això és pràcticament impossible.

Els horaris gairebé mai permeten el temps necessari per poder treballar i a això s'hi suma una manca de flexibilitat que fa impossible adaptar pràcticament cap feina. Les classes obligatòries i la impossibilitat d'accedir a una avaluació única fan que en molts casos les estudiants hàgim d'escollir entre una opció o l'altra. Si, com a alumnes, tenim la necessitat de treballar, estarem abandonant necessàriament i de forma involuntària determinats aspectes de la nostra

formació perquè no ens serà possible arribar a tot. Contràriament, si, com a alumnes, podem escollir no treballar i centrar-nos només en els nostres estudis, estarem convertint la (nostra) universitat pública en una universitat elitista a la qual només hi accediran aquells que s'hi puguin dedicar en exclusiva. També pot ser que les estudiants optem per intentar compaginar-ho tot, que, en aquest context, acabarà comportant una sobrecàrrega psicològica i un malestar emocional perillós.

Entenent que cap de les tres conseqüències és desitjable, tots estarem d'acord en el fet que, amb petits canvis, podem continuar mantenint un nivell òptim, formativament parlant, i amb la flexibilitat necessària.

Es poden proposar diverses solucions per encarar aquesta problemàtica: com hem vist, una d'elles és l'avaluació única. Amb les vagues ocorregudes durant l'octubre del 2019 arran de la sentència del procés, vam adonar-nos que aquest tipus d'avaluació, que ja es du a terme en algunes universitats, és tant viable com positiva. Amb la flexibilitat afegida que es va fer de forma voluntària, va comportar que s'adaptés encara més a cada estudiant en concret. Un cas totalment a la inversa és el que vam viure amb la crisi provocada per la COVID-19 el març de 2020: es va fer evident que l'avaluació contínua no és sempre factible. En

aquell moment, aquesta manca de flexibilitat no va ser convenient ni per la situació global ni per la particular de cadascú: la complicació dels horaris o la dificultat de poder seguir el ritme van ser molt evidents.

Amb aquests exemples, que com a estudiants de la UPF coneixem de prop, veiem que cal una reorganització dels horaris i les prioritats de la universitat com a institució: es tracta de formar? O de formar a les persones que s'ho poden permetre?

La solució a aquesta qüestió no passa per pensar que les persones que no es poden pagar els estudis han de treballar, estalviar i més endavant estudiar. Així, l'educació deixa de ser considerada un dret fonamental, per passar a ser entesa com un bé sotmès a les lleis

del mercat i a les dinàmiques de competència. Les estudiants volem poder escollir quan estudiar, i no veure'ns sotmeses a aquestes dinàmiques que converteixen l'ensenyament en un bé elitista i mercantilitzat.

És perillós que, a causa de l'alt preu de les matrícules i els sobre costos (lloguer, transport...), aquest procés mercantilitzador pugui comportar l'expulsió i desmarcament de la classe treballadora dels estudis superiors. No poder combinar els estudis amb la feina és un atemptat directe a la classe treballadora i una elitització, un cop més, del coneixement professional en detriment de les classes més desfavorides. Tot això en pro d'aquelles que no han de patir per poder mantenir-se, que la seva única preocupació són els estudis, i que, per tant, hi poden dedicar molt més temps que les persones que no tenen aquest privilegi i que es veuen forçades a treballar.

En definitiva, cal garantir la conciliació horària per tal d'assegurar l'accés de totes les joves de classe treballadora a la universitat, i fer de l'educació pública superior una formació oberta a tothom. A llarg termini, les estudiants aspirem a poder dedicar-nos únicament a formar-nos sense haver de tenir feines precàries. Per tal d'aconseguir-ho, però, caldrà millorar notablement les condicions de vida de la classe treballadora perquè no hi hagi la necessitat de compaginar-ho tot. Mentrestant, la UPF ha de garantir que no s'exclouï a aquestes persones de la universitat, i això va de la mà de la conciliació horària i l'avaluació única. És per aquest motiu que hem de poder estudiar i treballar per la nostra mantinença sense patir i sense haver de renunciar a una formació de qualitat. ■

DONEM

BIRRA

AL

CATALÀ!

Després de dos anys d'aturada a causa de la pandèmia, el passat dimecres 18 es va celebrar de nou la Festa Major de la universitat.

Per a l'equip organitzatiu, ha estat sens dubte un repte majúscul a més a més d'una inesgotable font d'il·lusió. Podem assegurar que, tot i el gran volum de feina que s'ha hagut d'afrontar, els ànims sempre han estat alts i les esperances de poder aportar a l'alumnat un espai d'oci alternatiu i de cohesió entre els tres campus (i polititzat alhora per una bona causa com el català) s'ha mantingut present al llarg d'aquests mesos.

A principis de març se celebrava la primera plenària, on ja es van decidir a grans trets alguns aspectes bàsics de la Festa Major. La llengua catalana va ser des del primer moment l'aposta de temàtica que volíem reivindicar i, considerem, ha estat un dels grans encerts d'aquesta edició de l'FM UPF.

Aquest reclam en favor del català es va dur a terme no només amb la cartelleria i el contingut humorístic i divulgatiu generat per xarxes, sinó amb l'exigència d'uns barems de música en català tant a les punxa discs (PD) com a les bandes així com la lectura d'un manifest i la repartició de flyers informatius entre d'altres. En un any on la llengua ha patit atacs constants i frontals com la sentència del 25% de castellà a les aules, la llei March a les Illes Balears o la llei del Plurilingüisme al País Valencià, dedicar la festa a qualsevol altra temàtica va resultar impensable.

Una altra de les idees que van néixer d'aquella primera plenària va ser la de fer que la festa fos, sens dubte, de totes. No volíem que el nom d'FM UPF es limités a ser un nom de perfil; volíem acostar la festa a totes les estudiants i que la sentissin tant seva com qualsevol de nosaltres podia sentir. Per aquest motiu, es va organitzar un concurs de bandes al compte d'Instagram on els usuaris podien decidir quin grup volien que actués a la Festa Major, així com es va celebrar un concurs de Punxadiscos durant una cervesada la setmana anterior de l'FM i un sorteig de diverses consumicions.

Així doncs, a causa de l'enorme implicació de l'estudiantat com de l'equip organitzatiu, la Festa Major va ser tot un

èxit. Es va iniciar la jornada amb el corre campus; una visita als tres campus de la Pompeu, fent tot d'activitats o jocs a cadascun d'ells, i tot això amb la xaranga Tirant lo Band donant guerra a les poques classes que encara eren plenes. Aquest, acabava al campus Poblenou, on ja estaven les dues barres muntades i tot de pancartes i banderes penjades arreu. Però va ser cap a les 19:00 que va començar la festa de veritat. El grup Bredda es va encarregar d'omplir la plaça Gutenberg de lletres reivindicatives i molt de ritme, i les punxadiscos PD Pandelege i PD Candela van afegir el toc d'embogiment i reggaeton que li mancava a la jornada.

Amb aquest article, no volem sinó donar les gràcies a tothom qui va seguir tot el procés per xarxes durant les setmanes prèvies, veient com el cartell s'anava omplint a poc a poc de novetats, informant-se respecte als tipus d'agres-

sions masclistes i la utilitat del punt lila, llegint sobre les estadístiques de l'ús del català a la Pompeu o compartint els mems que dia si dia també acostaven una mica aquesta emoció de les organitzadores a cadascuna de les estudiants. Però també volíem agrair a tota aquella gent que, tot i no haver-nos seguit prèviament, es va animar a acostar-se i a donar birra al català al llarg de la jornada, esperem veure-us de nou l'any vinent!

I, per últim, també volíem donar les gràcies tant a les bandes i PDs participants dels concursos com a les organitzacions col·laboradores de l'FM per aportar el temps, les mans i el compromís que han fet d'aquesta nostra Festa Major la diada més especial de l'any per a moltes de nosaltres.

Dit això, ens acomiadem donant el tret de sortida a un nou compte enrere fins a la pròxima FM. Esperem poder continuar escrivint aquests articles de commemoració durant molts cursos més, però, fins al pròxim mes de maig, continuem donant birra al català! Fins aviat!! ■

@festamajorupf

@FestaMajorUPF

LA MUJER EN LA POESÍA DE BÉCQUER Y NERUDA

SARA YEBRA

La mujer, como exponente del amor, ha sido desde el principio de los tiempos una de las protagonistas de la literatura universal. Es ella quien inspira al poeta a crear, es su musa, pero también es la fuente de sus desgracias y de sus luchas ideológicas.

A lo largo de mis muchos años como ávida lectora de poesía, he comprobado que uno de los aspectos más recurrentes es la proyección del universo femenino en el amor. Bécquer y Neruda crean su producción literaria recurriendo al concepto femenino. Cada uno de estos escritores constituye un paradigma en sí mismo, no solamente por el hecho de pertenecer a diferentes épocas y contextos sociales, sino que también por su manera personal de redactar. Sin embargo, al examinar detenidamente sus teorías literarias, se observa que sus obras presentan la mujer desde tres puntos de vista similares: la mujer ideal, la *femme fatal* y la mujer-poesía.

El tópico de la mujer ideal siempre ha estado estrechamente relacionado con el de *donna angelicata*: la mujer como símbolo de perfección. Es una mujer hermosa, vinculada a la naturaleza, bondadosa e inocente, comparada frecuentemente con un ángel, que despierta un amor platónico y contemplativo en el poeta.

Este es claramente visible en la Rima XV de Bécquer y en el Poema 1 de Neruda, pues ambos describen una mujer idílica para sus respectivos cánones sociales. Para ello, el sevillano la delinea,

atribuyéndole conceptos de la naturaleza como “onda de luz” o “rumor sonoro”, hablando así de una esencia bella, pura y deshumanizada. Estas ideas indican la imposibilidad de encontrar una mujer como tal: es una aspiración inaccesible. Asimismo, el poema del chileno habla de la perfección y pureza del cuerpo de la amada. Se puede ver así que ambos poetas dotan a sus poesías de tonalidades claras y luminosas, reforzando así su esencia divina.

Por otro lado, ambos parecen compartir un tono melancólico, o incluso enigmático. La presentación de este deseo de amor utópico, evidenciado con sustantivos como “visión”, “niebla” y “sombra” por parte de Bécquer, y como “túnel” por Neruda, da a entender la imposibilidad entre el “tú” referente a la amada y el “yo” poético dolorido. Se trata de una contraposición entre la realidad, la impotencia, y el deseo, la sombra de una ilusión.

En segunda instancia, el arquetipo de la *femme fatale* representa a una mujer que, por medio de su seducción y sexualidad, cautiva apasionadamente a un hombre hasta romperle el corazón. Por ello, a lo largo de la historia de la literatura, se ha culpado a este tipo de mujeres de las desgracias y del dolor de los enamorados y se les ha comparado con la figura de Eva.

La Rima XLVI de Bécquer y el poema 11 de Neruda hacen referencia en todos los sentidos a este arquetipo. Bécquer describe cómo la mujer fatal traiciona al poeta abandonándole y dejándole sumido en la miseria. También es posible encontrar estos sentimientos de dolor y engaño en el poema de Neruda. A partir de fenómenos de la naturaleza, describe cómo una “niña venida de tan lejos”, destroza su corazón dándole falsas esperanzas.

Por otro lado, ambos muestran una reacción común, la furia ante el engaño. La *femme fatale* les hiere de tal mane-

ra que sienten el dolor de manera física, por la cual cosa Bécquer y Neruda hablan de “partir el corazón a sangre fría por la espalda” y “partir el pecho a cuchillazos”, respectivamente. Y es que no solo la sangre y la violencia son frecuentes, sino que también el sentimiento de luto tras ser abandonados por su amada. El sevillano se describe como un cuerpo vivo que esconde unos sentimientos muertos y Neruda habla de la necesidad de alejarse del “invierno”, de la muerte.

Asimismo, cabe destacar que ambos emplean la palabra “camino”, dando a entender que quieren alejarse para siempre del recuerdo de esas mujeres, pero no lo consiguen. Esto lleva a plantearse la siguiente cuestión: ¿por qué dos idealistas alababan tan fervorosamente a la encarnación del dolor? La respuesta es simple: el amor que sentían por sus *femmes fatales* hacía de su vida algo más trascendente.

Por último, el concepto de la mujer-poesía es un arquetipo abstracto basado en la identificación de la figura femenina con la propia poesía. Esta idea tiene sus bases en un elemento superior: la metapoésía. Realmente, no existe una definición como tal, porque al ser algo totalmente subjetivo, y todo poeta la explora de diferente manera. Sin embargo, y a rasgos generales, dicha noción hace referencia a la *praxis* literaria que tiene como objeto el propio arte poético. Así pues, y retomando el concepto inicial, la figura de la mujer es el vehículo que sirve al autor para componer metapoésía.

La rima XXI de Bécquer es uno de los máximos exponentes del modelo de la mujer poesía. Consta de una breve estrofa, en forma de diálogo, en la que el autor dice a su interlocutora que ella es poesía. Por otro lado, en el poema 3, Neruda escribe sobre una mujer sublime, maravillosa, a la que todos los elementos de la naturaleza adoran y que es dueña de su propia alma. Todo cuan-

to posee, se lo da a ella: se ofrece como tributo, y le entrega su voluntad y su destino.

Ambos hablan de un ser, en forma de mujer, con unas cualidades extraordinarias. El andaluz es claro y conciso, pues dice que ella es la poesía personificada, mientras que el chileno atribuye unas características sobrehumanas a su amada. A diferencia de los anteriores arquetipos, esta relación que mantienen es trascendente, sincera: la “pupila azul” de la que habla el sevillano es símbolo de la pureza, y en el caso de Neruda, el hecho de ceder su voluntad a ella, lo reafirma. Es esencial resaltar que emplean un mismo verbo, “eres”, que da a entender que, para ellos, son reales, cuando verdaderamente son producto de su imaginación.

Por ende, los tres arquetipos estudiados componen un todo, una unidad temática basada en la explicación del amor de cada poeta. Ambos muestran un anhelo de la felicidad a través de este sentimiento, cosa que los lleva a dos situaciones: idealizar a una mujer o ensimismarse en ella, evocadora de placeres y de dolor. En ambos casos, un desencanto de la situación abre los ojos al poeta, desengañándole y poniendo fin a su amor. Es en este momento, cuando las obras de los autores toman un tono melancólico, que surge el concepto de metapoésía, tratado a partir de la mujer-poesía. La frustración de Bécquer y Neruda al no experimentar el amor en su plenitud deriva en la creación de un ser complementario a su personalidad que, más allá del plano físico y existencial, les ayuda a sumergirse en su estudio poético, dotando así a sus poesías de un carácter autorreflexivo.

La mujer, como exponente del amor, siempre ha sido un tema recurrente. Sin embargo, son autores como Bécquer y Neruda quienes consiguen que un concepto cliché, como el de la mujer, no quede limitado a convencionalismos o arbitrariedades. ■

EXPERIENCIAS DE UN PURETILLA EN LA UNIVERSIDAD

JORGE JULIAN LLORENTE

Y así, sin comerlo ni beberlo, como el que no quiere la cosa, con cuarenta y dos años recién cumplidos, volví a la Universidad. De hecho, a la misma universidad que hacía unos veinte años me había visto graduarme en Humanidades. Pero dos décadas más tarde. Y recuerdo perfectamente el primer día de clase, hace tres años: el profesor de Documentación y Comunicación Audiovisual preguntándose, probablemente, si yo era otro profesor o alguien de administración y los alumnos, casi con total seguridad, algo parecido. Como el meme: “Pero... ¿usted quién es?”

Mi regreso a la Universidad no fue, ciertamente, fácil: no pude obtener beca por haber cursado una Licenciatura previamente y la matrícula, además, me ha venido costando— y me costará hasta que finalice la carrera — un cuarenta por ciento más que al resto. Lamentablemente, en este país se penaliza continuar estudiando, como

se penalizan también las segundas oportunidades — en este caso, académicas— y la búsqueda de otro camino al predeterminado por el currículo o por la propia sociedad, que tiende al encasillamiento y a la comodidad de las etiquetas inamovibles. Algo muy capitalista, por otro lado. Pero no me pondré criticón, que luego me llamarán “boomer”, aunque no lo sea estrictamente.

Todas estas son cosas que se ven muy claras cuando tienes cuarenta y pico años, sin duda, aunque habría preferido saberlas cuando tenía la mitad. La experiencia es un grado. En este caso, un grado y tres cuartos de otro.

No voy a caer en el victimismo del edadismo, aunque creo que ciertamente existe y es un gran estigma en este mundo consumista y acelerado. Sin embargo, me he encontrado, dentro de esta generación de compañeros de estudio a la que doblo — y algo más — la edad, con sorpresas ciertamente gratas. Por supuesto, ha habido miradas

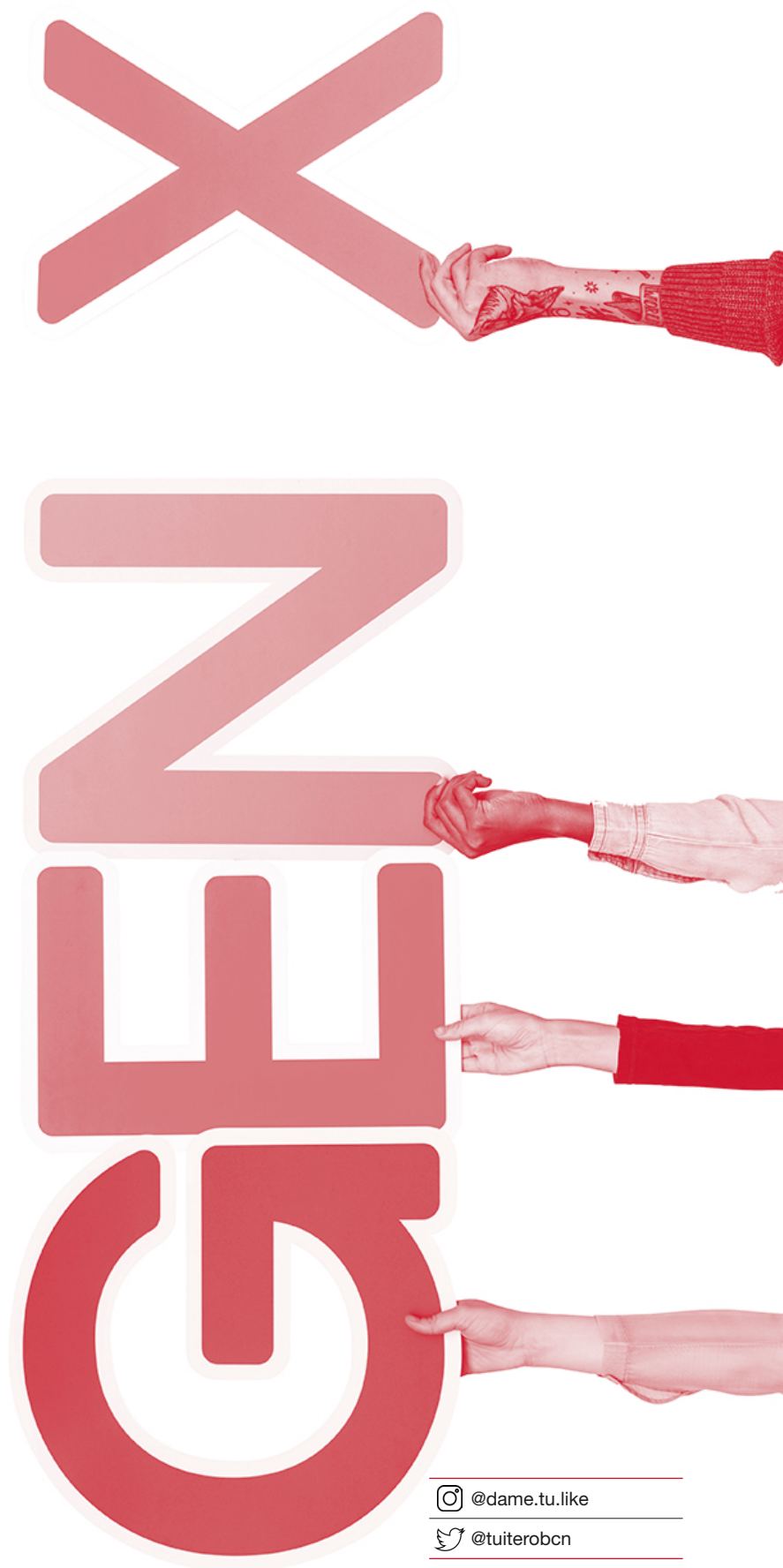
de póquer, momentos rocambolescos y algún que otro momento de “¡Tierra, trágame!”, sobre todo a la hora de añadirme a algún grupo de trabajo, pero, si yo me pongo en el lugar de mis compañeros de clase, debo reconocer que mi generación (la Generación X) también hizo lo mismo en su momento no ya con aquellos que tenían sesenta o cuarenta años, sino incluso con los de treinta, a los que veíamos en general como viejos. Pero como persona optimista que soy, también he visto una evolución y una apertura de mente más amplia, y he logrado conocer a personas que han sabido acoger esta diversidad para sumar o por pura curiosidad intergeneracional.

Porque las diferentes miradas siempre tienen que sumar. Porque nos permiten salir del circuito cerrado que muchas veces nos imponen sin que nos demos cuenta, porque nos dan la posibilidad de salir de nuestros recintos estancos y descubrir nuevos puntos de vista. Y ese tres por ciento reservado para mayores de veinticinco, o cua-

renta años, en cada curso –la cuota de la diversidad generacional– también contribuye a ello.

Y esto es así, aunque la diversidad sea siempre un tema poliédrico y a menudo difícil de gestionar: conceptos como los de asimilación, singularidad, aceptación, exclusión o convivencia, entre otros, planean en torno a ella. Seguramente, no hay nada más complejo que la diversidad y existen tantas fórmulas para tratarla como individuos a los que este concepto pueda aplicárseles. Creo que la mejor opción es que cada uno pueda ser uno mismo dentro de una comunidad: ni la asimilación total que olvida las particularidades que necesitan una consideración o tratamiento especial ni la estigmatización o problematización de la diversidad.

En todo caso, vistas las cosas desde mi situación actual, y en relación con la decisión que tomé hace aproximadamente tres años, les diría a mis jóvenes compañeros y compañeras que, a pesar de que parece que todo tiene que suceder ahora, nunca es tarde para empezar de nuevo. Y no lo es porque adoro las manidas frases de los libros de autoayuda, sino porque lo creo de verdad: a pesar de las dificultades, a pesar de que se tenga la impresión de estar siempre frente al abismo del tiempo, vivir es en cierta manera tener algo por lo que luchar o, mejor dicho, para evitar esta visión capitalista del esfuerzo, algo por lo que seguir adelante. Porque hoy en día parece que tiene que ser todo rápido, ya, con objetivos precisos, sin perder un minuto en nada accesorio y todo en aras de un resultado en progresión ascendente. Y hay que darle tiempo al tiempo, porque ahora es tiempo de aprender, pero no solo ahora, sino que también lo será en un futuro próximo o lejano. Porque aprender es algo maravilloso y la curiosidad es un fuego que no se apaga. Y no hay mejor sitio que la Universidad, como espacio crítico en el que se comparte el conocimiento, para mantener viva esta llama. ■

UPF CRUSH: L'AMOR EN

Una reflexió massa profunda

MANS D'UN

de la generació Z, Instagram i

APARELL

les inseguretats emocionals

TECNOLÒGIC

GLÒRIA ROMERO ALOMA

Totes i tots hem tingut alguna vegada algun enamorament pel qual hem vingut a classe fins i tot en els dies més esgotadors. Pensem a trobar-nos-el des de lluny, intercanviar mirades, intentar seure prop d'ella o ell i atrevir-nos a parlar-li... O potser som d'aquells que ens limitem a agafar el mòbil, entrar a Instagram i deixar que el destí faci la feina bruta. Un destí, però, deixat en mans de l'alumnat.

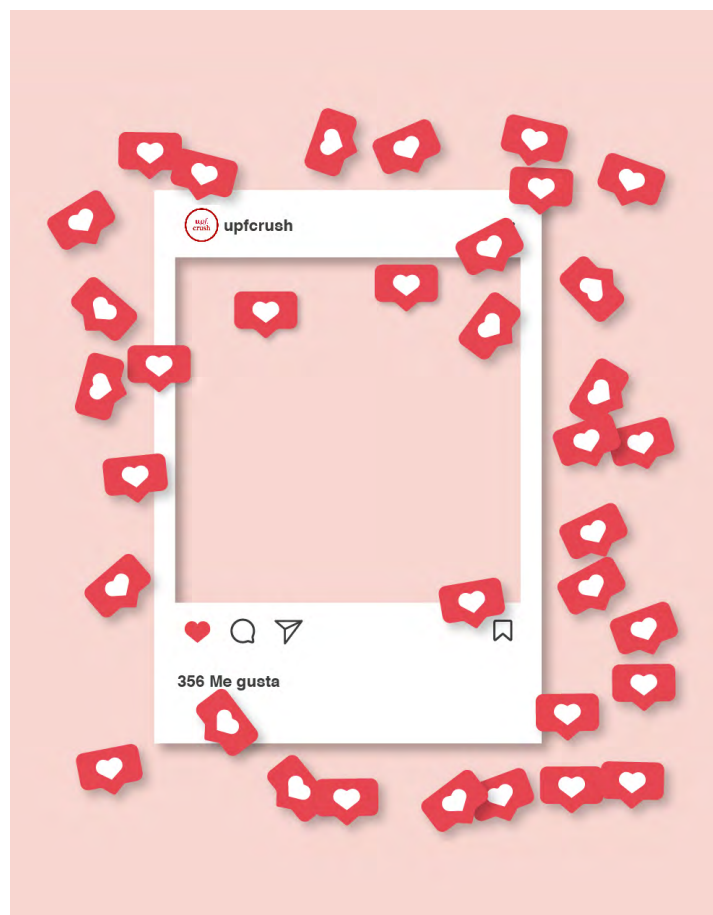
Per a qui encara no s'hagi assabentat què és UPF Crush, es tracta d'una pàgina d'Instagram gestionada pels mateixos estudiants de la universitat i que es dedica a buscar a la persona que t'ha cridat l'atenció a través dels *stories*. Dones una breu descripció de com és físicament, ells la pen-gen sense mostrar qui l'ha demanat, i en qüestió d'hores pots ser un dels afortunats en rebre el nom d'usuari de qui tant anhelaves trobar.

Les opinions sobre aquest perfil són variades. Per a la majoria es tracta d'un passatemps divertit, una manera de xafardejar entre tots i amenitzar la rutina. D'altres ho troben massa invasiu i sobretot inútil. Sigui com sigui, s'ha demostrat que és una activitat força inofensiva i com és evident, voluntària.

Resulta interessant, però, aquesta normalització de lligar anònimament a través de les xarxes. Ja tothom ens ho diu: que som la generació de les pantalles, dels xats en comptes de les trucades, que sembla que ens doni pal fins i tot enamorar-nos. Però és més fàcil i menys vergonyós d'aquesta manera. Menys revelador també: perquè exposar-se fa por. Al final, has utilitzat UPF Crush perquè et senties més còmode parlant amb algú a través de missatge directe que fent ús de les teves habilitats socials.

Per descomptat que tampoc no cal romantitzar l'època sense tecnologia en què als nostres pares no els quedava un altre que interaccionar en persona. Les xarxes ens han donat el regal del contacte proper des de la distància, i, al cap i a la fi, que et deixin en vist és més suportable que fer el ridícul cara a cara. Però a cas no recau tot en una inseguretats més profunda?

Estem potser buscant la manera de patir el menys possible? Evitem el dolor com si es tractés d'una qüestió de supervivència quan aquest forma part de la condició de viure. Tractem de formar connexions a la velocitat de la llum i alhora totes són tan volàtils que és impossible acabar adaptant-se a res permanent. Que és una qüestió bastant natural avui dia, vaja, en una era de canvis constants, d'impaciència, de patir la pressió d'un sistema que no ens permet descansar ni cuidar-nos els uns als altres. Que ens ensenya a llançar a la brossa allò que ja no ens funciona en comptes d'arreglar-ho.

D'altra banda, encara som molt joves per tenir res massa clar, com deia aquell grup català tan indie del qual no recordo el nom. Només ens ho volem passar bé una estona i no preocupar-nos per les conseqüències. És evident que Mark Zuckerberg no té la culpa de les nostres carències emocionals. Tampoc tracto de sentenciar que lligar per Instagram ens faci incapaços de formar vincles reals, o que l'amor de veritat es va quedar reclòs als anys setanta.

Però si tant ens agrada parlar de responsabilitat afectiva i de gestió emocional, si rebutgem el consum de cossos tant com el consum de cors, caldria replantejar doncs la manera en què ens relacionem entre nosaltres i amb quin propòsit. Per evitar el malestar en els espais que ocupem i garantir-nos comoditat. Dit això, espero que el vostre UPF Crush interacciioni amb vosaltres aviat. ■

@glorsssromero

@gloryyromero_

POL VILLVERDE

Representant de les Associacions al Consell d'Estudiants

El curs 2021-2022 pot haver marcat un punt d'inflexió pel teixit associatiu de la UPF, i és que la represa de l'activitat presencial als campus després de la pandèmia constitueix una fita important. De fet, l'informe Via Universitària 2020-2022 de la Xarxa Vives indica que la participació associativa a les universitats catalanes ha baixat encara més per culpa de la pandèmia, i el 81% dels estudiants afirmen no participar mai en l'associacionisme. D'altra banda, la reactivació de la Comissió d'Associacions a la UPF després d'anys d'inactivitat ha suposat un canvi. Aquest òrgan forma part del Consell d'Estudiants de la Universi-

tat, i és un espai de trobada del teixit associatiu en què posar en comú problemàtiques, inquietuds o necessitats i coordinar accions. En les següents línies m'agradaria fer-vos partícips breument de l'activitat de la Comissió aquest curs.

He de reconèixer que en el moment de la meua elecció al novembre de 2021 com a representant de les associacions al Consell d'Estudiants no coneixia bé el funcionament d'aquests òrgans. Amb el temps, he descobert l'existència de les complexes relacions entre CEUPF, SACU, comissions, Vicerektorat, Claustre, associacions, Participació UPF, Secretariat Tècnic... I és que entendre aquest ecosistema és

diffícil, però resulta imprescindible si es volen canviar coses.

Del 2017 al 2021 consten tan sols 3 reunions de les associacions, sempre relacionades amb el repartiment dels despatxos. Entre gener i maig de 2022 s'han celebrat 4 reunions de la Comissió d'Associacions i una del Grup de Treball de la Mostra d'Associacions. Rellegant les actes de les reunions d'aquests mesos – per cert, són totes públiques a la [web del CEUPF](#) – es posa de relleu que els temes a tractar realment no eren pocs. Una vintena llarga d'associacions hi han participat activament – el doble del que era habitual altres cursos – però encara lluny de les gairebé 40 oficialment registrades.

ÉS: REPÀS DE L'ACTIVITAT IONS EL CURS 2021-2022

De la primera reunió al gener en destaca la creació d'un grup de WhatsApp "oficial" de la Comissió, amb un màxim de 3 representants de cada associació. Potser no sembla gran cosa, però suposa establir un canal de comunicació estable i alhora àgil que facilita la resta de l'activitat. Les següents reunions van centrar-se en la preparació de la 9a Mostra d'Associacions, celebrada el 23 de febrer al campus Ciutadella. El gruix de la Mostra va ser un èxit – amb més participació que mai – però malauradament el desenvolupament normal es va veure interromput durant dues hores. La suspensió sobrevinguda de la jornada prevista al campus Poblenuu va motivar l'assis-

tència del Vicerector de Comunitat, Pablo Pareja, a la següent reunió de la Comissió, en què va donar explicacions i va respondre les preguntes dels seus membres.

Arribant al darrer tram del curs, s'ha fet el procés de recollir les diverses demandes i propostes de millora que havien anat sorgint i posar-les negre sobre blanc en un document – també públic – de 9 pàgines. Va ser aprovat per unanimitat de la Comissió d'Associacions i actualment s'està treballant amb els diferents actors implicats per aconseguir implementar-ne les propostes, que tenen a veure amb els espais per associacions, la difusió de les activitats i els ajuts i recursos.

En conclusió, l'activitat de la Comissió d'Associacions aquest curs posa de manifest que les associacions volem més. Més xerrades, més castells, més birres i més reivindicacions que necessiten de més espais, més difusió i més recursos. Com dèiem al principi, el curs 2021-2022 pot haver marcat un punt d'inflexió pel teixit associatiu de la UPF. O potser no. Això dependrà de l'energia que hi avoquin els propis membres de les associacions... i de si hi ha una altra pandèmia el curs vinent amb això de la verola del mico! ■

@polvicor

@polvicor

LOS RESULTADOS SON LO MENOS IMPORTANTE

MATÍAS ENRIGUE

Pierna de apoyo pegada al suelo, tronco estable, raqueta alta y el movimiento preciso para conectar con la pelota a la altura deseada. El entrenador le hace un gesto aprobatorio mientras ve cómo la pelota sale desviada y la jugada acaba en punto para el rival. “¡Buenísima, la próxima entrará!”, le grita a su pupilo. Los pocos espectadores se sorprenden al oírlo pues recuerdan que hace unos minutos abroncó a su jugador, después de que este hiciera un golpe ganador increíble, diciéndole que tomar ese riesgo era una irresponsabilidad y que jugando así no iba a ninguna parte.

Esta escena que narro podría sonarle al lector como la descripción de un entrenador poseído por sus severos problemas de autocontrol que paga sus frustraciones personales torturando psicológicamente a un pobre preadolescente. Pero no, esta es una escena que cualquier persona que

haya intentado tomar clases de tenis ha vivido consigo mismo como protagonista alguna vez, y es la esencia de lo que sería la filosofía del “aprendizaje tenístico”.

El entrenador de tenis, al contrario que la amplia mayoría de la sociedad, no cree en los resultados, cree en el proceso que te lleva a conseguirlos. Para él es indiferente si tu último tiro entró o salió, lo que le interesa es toda la preparación que viene antes del momento del impacto, que es lo que realmente determinará tu capacidad para meter un menor o mayor porcentaje de bolas dentro en tus próximos cien golpes. Un fallo precedido de un movimiento ejecutado a la perfección es para el entrenador una confirmación de que las cosas se están haciendo bien y que las próximas veces el resultado será favorable. Sin embargo, una ejecución torpe que acaba con una bola ganadora, es a los ojos del entrenador el presagio de que probablemente los próximos tiros sean erráticos.

Esto no es más que llevar al extremo aquello de que los resultados son las consecuencias de nuestra causalidad. Y es por ello por lo que me interesa tanto la forma en la que los tenistas llevan el proceso de aprendizaje, hace que me responsabilice al máximo de los elementos que están bajo mi control y que en base a estos se mida mi rendimiento, una vez ya no

puedo influir sobre lo que está pasando no recibo ningún tipo de culpa o felicitación por ello. Mi única responsabilidad es preparar bien mi golpe (lo cual suena simple pero no lo es) y por tanto elementos externos a esa preparación, ya sean positivos o negativos, tienen que ser descontados a la hora de hacer un cómputo global de mi rendimiento.

Saliendo de la pista y llevando la metáfora a la vida real: uno debería medir sus éxitos en función del esfuerzo implementado en vez de por los resultados obtenidos. Si quiero crear un negocio, ir al gimnasio o escribir un libro, si la idea es buena y estoy esforzándome en que mi objetivo progrese, el hecho de no recibir ningún tipo de éxito no puede hacerme sentir como un fracasado. Sobre nosotros recae la responsabilidad de cuestionarnos si la idea es efectivamente buena y si estamos esforzándonos o no de forma inteligente, pero los resultados no deberían influir en este cálculo, y si efectivamente estamos en el camino correcto, lo único que necesitamos es paciencia, constancia y una gran capacidad de resistencia ante la adversidad.

Por desgracia esto, que considero una de las lecciones más importantes que me han enseñado, lo descubrí jugando tenis y es lo contrario a lo que se aprende en el sistema educativo, donde solo importan los resultados y el proceso de reflexión no tiene ningún tipo de valor. Quizás esta queja que tengo no es más que el desagüe de una crisis existencial mal llevada, pero desde que entré a la universidad siento que para sobrevivir como alumno he tenido que ningunear mi capacidad de reflexión y mi espíritu crítico en pos de convertirme en una máquina de obtener los aprobados que me permitan ir pasando de curso.

El sistema en el que se evalúa al alumno en la mayoría (¡no todas!) de las materias que he cursado en la universidad se basa casi exclusivamente en preguntas de respuesta múltiple en las que eliges la respuesta correcta entre cuatro posibles. En este tipo de exámenes la única medición posible de la valía de la reflexión del alumno es el cuadrado pintado en el que indica la respuesta elegida, no hay forma de ver como se ha llegado a una

conclusión, lo mismo le da al profesor que hayas pasado quince minutos reflexionando o que hayas elegido la respuesta más larga “porque siempre es esa”. Un alumno que entiende a la perfección la materia pero tiene la mala suerte de leer mal la pregunta o poner un número mal, puede acabar siendo peor valorado que un alumno sin idea que acierta por suerte. Es decir, se premia la respuesta elegida (lo que sería el resultado, en donde interviene la suerte), en vez de premiar el proceso de reflexión (en donde solo interviene la comprensión de la asignatura).

Y al final somos todos cómplices de esto. La forma de calificar hace que no sea óptimo para los alumnos interesarse por los contenidos de la asignatura, si no centrarse en memorizar (y olvidar después) lo absolutamente necesario para aprobar, y luego alimentar nuestra curiosidad natural por el saber con fuentes externas a la universidad. Yo, al igual que la amplia mayoría de alumnos, entré a la carrera con muchísimas ganas de aprender cosas nuevas, y en mis años aquí me he acabado convirtiendo en un maestro del aprendizaje selectivo, de saber identificar qué fórmulas memorizar para aprobar sin preocuparme por entenderlas. Me he convertido en un artista del tipo test, de saber ir descartando respuestas incorrectas y jugar con las probabilidades a tu favor. Me he convertido en un brujo de tener una suerte inexplicable, cuyo culmen se dio cuando en una pregunta de elección múltiple tenía que elegir cuál de las cuatro opciones era incorrecta, y sin haber leído eso elegí la que yo creía correcta y acerté, para acabar aprobando con un 5 la asignatura. Pero sobre todo me he convertido en alguien que ha perdido el interés por aprender la gran mayoría de las materias, salvo en aquellas excepciones contadas en las que sí se valora tu capacidad de reflexión. ■

MIRAR AMB ELS ULLS

Foto de gage Reagan en Unsplash

NATÀLIA PÉREZ ROCA

Fa unes setmanes vaig anar a un dels millors concerts de la meua vida. No només l'espectacle va ser inoblidable sinó que vaig poder emocionar-me, experimentar amb la música i sentir el moment. Una de les raons de tot això no va ser només la companyia i l'ambient de la sala, sinó perquè vaig mirar amb els ulls i no a través d'una pantalla.

No us enganyaré, algun vídeo sí que vaig fer, però molt poca cosa, perquè quan estàs en un moment intens, efímer i irrepètible, no cal estar pendent de res més que allò que tens davant. Cadascú pot gaudir del moment de diferents maneres i, evidentment, són igual de vàlides, però, si estàs tota l'estona gravant allò que veus, l'estàs realment mirant? On acaba la realitat i comença la ficció? La música et fa connectar amb un mateix, amb la gent que estimes o fins i tot amb un desconegut i, aquest poder no el té el record de la gravació. Els ulls tenen memòria i aquesta és la que ens arriba a l'ànima i ens remou les nostres veritaderes emocions. Personalment, crec que de res serveix penjar a Instagram que bé t'ho estàs passant i demostrar a la gent unes aparences, que després són molt diferents de la realitat.

Aquest és un altre tema, la toxicitat de les xarxes socials i l'ambient de falsedat que crea també ens afecta. No seria la primera vegada que es demostra que tot el que persones que es dediquen a crear contingut per les xarxes socials, confessen el sentiment de viure una vida completament diferent de la que creen a través del seu perfil. Amb això no vull dir que totes les xarxes socials estiguin malament o ens influeixin de manera negativa, sinó que no cal endinsar-se tant a un món que no existeix i estar més pendents de la realitat que cadascú viu en el seu dia a dia.

Recordo com fa uns anys l'Adele va aturar un concert seu per parlar amb un fan que portava des de l'inici de l'espectacle gravant i, la cantant li va demanar si podia connectar amb ella a través de la música en aquell mateix instant. No a través de la pantalla, sinó a través de la mirada, dels sentiments, del cor i les emocions. Soc partidària d'aquest comentari d'Adele, perquè em fa la sensació que últimament se'ns està oblidant una cosa essencial: viure.

Totes aquestes qüestions es poden traslladar a qualsevol aspecte de les nostres vides. Potser allò que diuen

que la vida es gaudeix en petits moments és cert. No cal anar amb pressa i experimentar el nostre dia a dia a través dels 15 segons d'una història d'Instagram que només durarà 24 hores i, després, desapareixerà del nostre perfil i de la nostra vida si la deixem escapar.

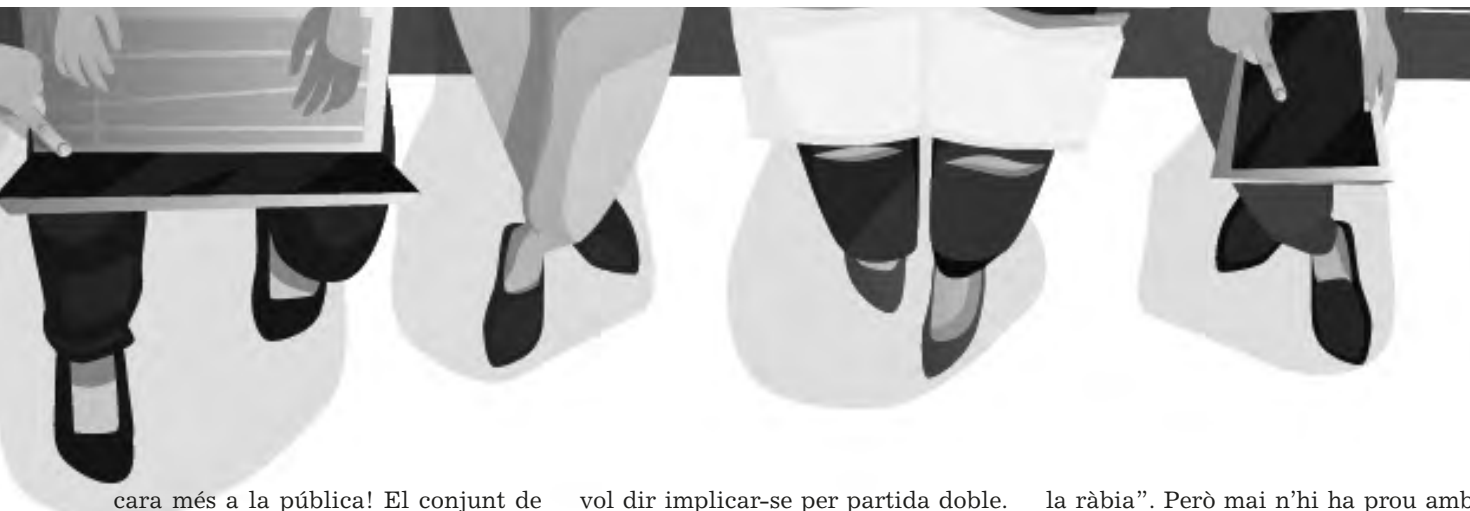
El mateix passa amb la universitat, són anys autèntics i vitals, perquè formen part d'una nova etapa on connectem amb un nou ambient, gent nova, i ens acabem de descobrir a nosaltres mateixos tant professionalment com personalment. Són anys inoblidables, com els concerts, els viatges amb amics o els estius amb la família. Els millors moments i records no sempre estan reflectits en un vídeo o una imatge, sinó que es queden impregnats en la nostra ment i no tenen data de caducitat. Dit això, us animo a aprofitar aquests anys d'una forma real pròpia i personal i sense la necessitat de compartir tot amb la resta. Més mirar amb els ulls i sentir les emocions per connectar més amb nosaltres i tot el nostre món, tant interior, com exterior. ■

No era això, companys

POL VILLAVERDE

Fer vida universitària no és només anar a classe. Fer vida universitària significa esdevenir els membres més actius de la societat, perquè els estudiants universitaris fem de tot i ho fem tot alhora. Ultra estudiar, ens impliquem activament en aquelles causes socials que ens interpel·len i tot sovint les liderem àdhuc en espais més enllà dels campus. Ultra estudiar, treballem -de manera sovint precària- i, per tant, transformem el món per mitjà de la nostra feina. Ultra estudiar, teixim relacions i vivim experiències que ens marcaran per sempre. No hem de menysprear el valor de les classes, però tampoc hem d'oblidar que són un pretext per a tota la resta, que és la vida. Som experts en compatibilitzar coses que semblen incompatibles, com la feina i els estudis a la UPF.

L'experiència universitària completa s'ha de tenir des de la consciència del privilegi històric que suposa gaudir de l'ensenyament universitari, i en-

cara més a la pública! El conjunt de la societat ens subvenciona l'aprenentatge, i el nostre deure és retornar aquests esforços col·lectius en forma de compromís social. Personalment, estic convençut que l'associacionisme jove és una gran eina en aquest sentit. A casa nostra, el teixit associatiu condensa inquietuds i reflecteix la pluralitat dels membres de la comunitat universitària. Per una Universitat viva i vibrant, és important que els estudiants abandonin l'apatia i s'organitzin. Més enllà de les jornades de la Mostra d'Associacions -que el curs vinent retornarà amb més força-, aquestes fan bullir els campus amb debats, castells, conferències, reivindicacions...

La Universitat és la terra fèrtil on s'hi planten les llavors del demà, però també és la terra en què arrela el compromís cívic i s'hi nodreix l'esperit crític; des dels tornejos de debat als cursos sobre l'ONU passant per l'activisme mediambiental. Si viure vol dir prendre partit, fer vida universitària

vol dir implicar-se per partida doble. Darrerament, hem viscut diversos episodis polèmics a la UPF i algunes veus afirmen que cal fer fora la política de la universitat, que és millor cenyir-se a l'Acadèmia. Companys, recordem que l'Acadèmia no és neutral, que l'apoliticisme no existeix, que "si ets neutral en situacions d'injustícia, has escollit el costat de l'opressor"... i un llarg etcètera d'expressions que no per gastades perden veritat.

Ara bé, no tota la política és igual de bona. La bona política passa per les majories i els consensos, i estic convençut que el gruix de la Pompeu comparteix uns valors democràtics alineats, per exemple, amb la declaració sobre la llibertat d'expressió aprovada al claustre extraordinari del gener de 2022. El passat 23 de febrer de 2022 al campus Ciutadella van sonar molts càntics inesperats durant la Mostra d'Associacions mentre un centenar de joves majoritàriament externs feien fora l'associació "S'Ha Acabat!". Certament, "qui sembla la misèria, recull

la ràbia". Però mai n'hi ha prou amb enrabiarse. També convé tenir cura de no trepitjar els companys que semblen progrés per poder recollir afecte; cal pensar també en la resta del teixit associatiu i planificar les accions estratègicament. Trobar els equilibris no és fàcil, però és important per evitar accions del tot contraproduents. Aquell dia no es va fer prou.

El paper del teixit associatiu en aquest context ha de ser el de conrear el sentit crític des de la tolerància i generar espais de reflexió plurals, no bombolles epistèmiques homogènies. Cal agrair la seva tasca i paciència a totes les entitats, i en particular a aquelles que van veure's afectades col·lateralment pel que va succeir. A la UPF som una mena de poble policèntric amb 13.000 habitants que ens anem creuant pels tres campus, i els seus veïns som antifeixistes, ens sentim catalans -i més coses!-, som tolerants, ens cuidem els uns als altres i volem un món millor. Tot compatible alhora. ■

 @polvicor

 @polvicor

DESPERTA!

Foto de Debora Bacheschi en Unsplash

YANIRA SAUMELL

Imagina't que et donen 20 minuts per fer una maleta amb la qual hauràs de viure durant 6 mesos. Tot i que no seria una experiència agradable, és possible viure de forma austera. Sense anar a un cas tan extrem, hi ha poc espai a debatre sobre la societat consumista on vivim, i la manca de necessitat real que tenim de la major part de les nostres possessions.

Es defineix el sobreconsum com una situació en què l'ús d'un recurs natural ha superat la capacitat sostenible de l'ecosistema. Un patró prolongat de consum excessiu condueix a la degradació del medi ambient i, finalment, a la pèrdua de recursos. Què engloba exactament el terme, però, és un debat obert, ja que no hi ha conformitat en una definició homogènia¹.

On sí que hi ha consens és en el fet que el consum excessiu està impulsat per diversos factors de l'economia global actual, incloses forces com el consumisme, l'obsolescència planificada i altres models de negoci insostenibles. El que és encara més preocupant és el seu augment desmesurat en els últims anys: un informe elaborat pel Panell Internacional de Recursos (IRP), part del Programa de l'ONU per al Medi Ambient, diu que l'augment del consum impulsat per una classe mitjana en creixement ha vist augmentar l'extracció de recursos de 22.000 milions de tones el 1970 a 70.000 milions de tones el 2010².

Gran part d'aquest auge es deu a l'increment de la prosperitat mundial a partir de la revolució industrial. El sorgiment d'una classe mitjana amb una renda superior a la de subsistència implica que era possible consumir molt més que els productes bàsics com el menjar i l'habitatge. Sumat a la globalització i la massificació de la producció, ens trobem en una societat on els consumidors compren no per necessitat, sinó per mostrar el seu estatus social.

La periodista Naomi Klein aborda dins del seu llibre *No Logo* la qüestió del comerç capitalista actual, que es dedica a vendre experiències i estils de vida: "A mesura que la cultura es fa més homogènia, la tasca de la comercialització consisteix a endarrerir el tenebrós moment en el qual els productes de marca deixen de semblar estils de vida i grans idees i demostren ser els articles ubics que realment son"³. ¿I es que pocs de nosaltres podem afirmar rotundament que mai hem comprat un article perquè algú qui admiràvem el tenia, ja fos algú conegut o a través de les xarxes socials?"

Malauradament, el consum excessiu ha provocat una gran asfíxia al nostre planeta i als seus habitants. La indústria de la moda, especialment la denominada *fast-fashion*, és un gran exemple de l'impacte negatiu del sobreconsumisme. L'augment de les peces de polièster no

només augmenta l'escalfament global, sinó que desprèn microfibrilles que s'afegeixen als nivells creixents de plàstic als nostres oceans, afer el qual vam aprofundir el mes passat.

Sent honestos, la major part de la responsabilitat respecte a la contaminació recau en les grans empreses amb processos de producció descentralitzats i economies d'escala, ja que usen materials amb gran impacte negatiu ecològic. Tot i això, i reprement la qüestió introduïda a l'inici de l'article, nosaltres com a ciutadans podem contribuir a reduir la nostra petjada mediambiental a través d'un consum conscient i responsable. Aquest es tradueix en una sèrie de pràctiques que afavoreixen estils de vida sostenibles, buscant la justícia social, des de l'equitat i la solidaritat. En sí, el consum responsable s'oposa a les relacions econòmiques i comercials que van en detriment del medi ambient i que afavoreixen l'increment de les desigualtats, i permet replantejar les nostres necessitats i la forma en què les satisfem.

Això comporta deixar de comprar compulsivament i abandonar el model de roba que usarem pocs cops. El simple fet de conservar la teva roba un o dos anys, creant l'anomenat *capsule-wardrobe*, redueix les teves emissions de CO₂ en un 24%. Similarment, hem de reduir l'ús de productes amb dissenys allunyats de la reparabilitat (la coneguda obsolescència programada), intentant consumir articles amb possibilitat de ser actualitzats o fàcilment reparats. ■

¹ <https://en.wikipedia.org/wiki/Overconsumption>

² <https://www.ecowatch.com/humans-consumption-of-earths-natural-resources-tripled-in-40-year>

³ Klein, N. (2014). *No Logo* (1.a ed.). Booket Paidós.

EXPOSED: SHEIN

ABDON VILÀ

Si entreu a TikTok, és molt possible que el següent nom us cridi l'atenció. Shein és una marca xinesa de *fast fashion* (roba i accessoris) fundada l'any 2008. Amb el creixement massiu de la xarxa social TikTok ha crescut de manera desmesurada els darrers anys, especialment als Estats Units. Promocionen els canals de venda B2C (*business to consumers*), i tenen roba per tots els gèneres, incloent-hi una línia d'infants i una línia de la llar.

Segons Coresight Research, l'any 2020 va superar 10 bilions de dòlars en ingressos, passant molt per davant dels seus competidors més directes, com ara ASOS o Boohoo. L'empresa genera algoritmes diaris que generen patrons de tendències. Gràcies a la relació propera que tenen amb els seus proveïdors, implementant el seu *supply-chain software* (o SCM), controlen el procés de producció i fan arribar les noves dades sobre tendències a temps real. Un dels principals incentius pels seus consumidors és el preu dels productes, que sol ser baix si ho comparem amb altres empreses de *fast fashion*.

Sona impressionant, però no tot és tan idíl·lic com sembla. Shein té a les seves espatlles nombroses acusacions: polítiques ambientals inexistents, condicions laborals poc transparents, plagis i rèpliques... Què és veritat i què no, de la gran companyia xinesa?

Comencem parlant de medi ambient. Cal recordar que la moda contribueix en un 10% a les emissions de carboni al món, i l'augment de la moda ràpida no afavoreix la baixada d'aquestes emissions. En el cas de Shein, l'efecte és clarament pitjor per dos motius. D'una banda, la major part dels seus enviaments són internacionals, de manera que els viatges sempre són contaminants (recordem que els avions contribueixen en un 2% de les emissions de carboni). De l'altra, un dels principals teixits que fan servir és el polièster. El polièster és un

material que prové dels combustibles fòssils. No és un material reciclable ni biodegradable, i pot inclús despendre microfibrils tòxiques, tot i que no és perjudicial per la salut. Algunes alternatives al polièster que contaminen molt menys són el cotó, el lli i el cànem orgànic, o les matèries reciclades.

La transparència de l'empresa també ha rebut una allau de crítiques l'últim any, concretament per polèmiques amb les condicions laborals dels seus treballadors. L'agència Reuters publicà un informe on s'acusava la marca xinesa de poca transparència. I, tot i que ells afirmen que mai han fet ús de mà d'obra infantil, no ho podem saber del cert, perquè no han publicat la informació que requereixen alguns països, com ara Regne Unit o Austràlia, per evitar aquest tipus de pràctiques. A més, Shein va assegurar a la seva pàgina web que les seves condicions laborals havien estat aprovades per organismes internacionals, fet que va resultar ser fals, ja que cap organisme havia aprovat les seves pràctiques.

La marca també ha estat acusada de plagi en diverses ocasions, sobretot a diversos dissenyadors d'empreses de moda més petites. Un dels casos més sonats va ser el cas d'Emma Warren, dissenyadora i fundadora d'Emma Warren Design. Un dels símbols més característics de la seva marca és una abella i un cor. Un motiu extremadament similar va començar a aparèixer a la roba de Shein, i la dissenyadora no va trigar a denunciar-ho a les xarxes. Altres dissenyadors i empreses de moda que han acusat la marca de plagi han estat Rick Owens, Dr. Martens o Levi's.

Per acabar, una última reflexió. Shein no només ha crescut immensament gràcies a la xarxa social TikTok. Darrere del seu alt nivell d'*engagement*, hi ha un grup molt gran d'influencers que col·laboren i donen suport a la marca. L'ús d'aquest tipus de persones i, sobretot, l'ús d'estratègies

de màrqueting de micro-influencers, ha dut a la marca a la cima de la popularitat. Aquesta situació, però, ens hauria de preocupar. Tan gran és la influència que tenen les xarxes socials en els consumidors? El fet que milers de persones promocionin una marca com aquesta ens hauria de plantejar el fet de la responsabilitat que li donem a les xarxes. Perquè, al final, no hem d'oblidar que un influencer està cobrant per fer aquesta col·laboració. Si és coneixedor de totes les coses que hem mencionat prèviament a l'article, i igualment hi col·labora, ens diu alguna cosa sobre la seva marca personal? I nosaltres, com a consumidors, hauríem de canviar els nostres hàbits? Això ja depèn de cadascú. ■

@abdonvila

Abdon Vilà Villegas

SOPA DE LLETRES

Paraules a trobar:

INDEPENDÈNCIA

FUSTER

POBLENOU

UNIVERSITAT

FEMINISME

ORGANITZACIÓ

LLUITA

MAR

CIUTADELLA

SOCIALISME

P	M	L	L	P	O	B	L	E	N	O	U	M	W	X	V	F	D	S
R	R	V	K	G	M	A	R	W	I	K	U	U	R	U	T	F	E	S
A	T	H	D	Y	K	Y	D	F	M	D	I	J	H	P	J	N	Q	D
A	U	P	T	L	B	G	O	U	S	E	H	U	M	K	H	O	T	G
E	C	X	Y	R	S	S	P	S	R	G	H	P	M	R	T	N	Y	O
Q	Y	A	D	A	S	O	W	T	P	P	E	J	W	N	J	I	T	U
Q	Q	J	O	E	U	C	V	E	E	R	R	K	C	L	D	N	U	N
T	W	O	J	Q	B	I	Q	R	A	L	V	H	R	P	X	D	H	I
N	S	W	Y	M	D	A	C	W	B	S	R	N	U	X	G	E	R	V
X	S	P	B	B	C	L	G	X	R	H	X	W	I	R	S	P	Z	E
R	O	X	D	Z	N	I	Y	F	E	M	I	N	I	S	M	E	W	R
A	V	V	Q	F	H	S	D	O	I	R	P	H	U	L	K	N	M	S
J	L	G	P	I	R	M	P	B	K	G	S	J	I	X	O	D	L	I
T	L	Z	C	S	N	E	S	G	Q	G	G	N	O	E	Q	E	X	T
B	U	Z	Z	S	F	Z	T	Z	S	L	M	Z	M	T	Z	N	B	A
C	I	U	T	A	D	E	L	L	A	O	G	M	T	U	E	C	X	T
L	T	S	M	T	K	G	J	L	X	G	I	M	I	H	E	I	R	Y
N	A	O	R	G	A	N	I	T	Z	A	C	I	O	O	X	A	I	E
A	W	F	B	W	A	J	I	X	Z	Y	X	K	Q	Q	N	T	X	C

SACU

Associacions! Si necessiteu suport i assessorament, el Servei d'Atenció a la Comunitat Universitària (SACU) us pot ajudar:

AL RESCAT!

- A la realització d'activitats (presencials o virtuals).
- Al funcionament diari de la vostra associació (ajuts econòmics, despatxos, espais...).
- A la difusió de les vostres activitats.
- En tot allò (intentarem) que considereu necessari...
- Trobareu més informació a la pàgina web (upf.edu/participacio) adreçada a les associacions i podeu contactar amb nosaltres a través del CAU.

Encantades de poder-vos ajudar!

CONTACTA AMB NOSALTRES

Vols redactar a la revista o fer arribar una proposta al Consell d'Estudiants? Posa't en contacte amb nosaltres via:

ceupf@upf.edu

[@CEUPF](https://twitter.com/CEUPF)
